

Sygn. akt II CSK 264/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.

przy uczestnictwie L. M. i H. M.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt VII Ca 872/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestników postępowania na rzecz
wnioskodawczyni kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik uczestników postępowania L. oraz H. M. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 23 grudnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do oceny poglądu prawnego, zgodnie z którym bieg terminu zasiedzenia służebności przesyłu może rozpocząć się od daty budowy urządzeń przesyłowych. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w ocenie pełnomocnika uczestników, uzasadnia nadto konieczność rozstrzygnięcia pytania „jaka zmiana obciążenia gruntu prowadzi do przerwania biegu zasiedzenia” oraz „czy dysponowanie przez przedsiębiorstwo przesyłowe decyzją o zatwierdzeniu realizacji inwestycji w oparciu o prawo budowlane z 1974 r. pozwala na stwierdzenie, że działał on w zakresie posiadania służebności przesyłu i stosownej służebności gruntowej w dobrej wierze?”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.).

Tych wymagań pełnomocnik uczestników nie spełnił, ponieważ ograniczył uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie do sformułowania pytań odnoszących do konkretnych okoliczności sprawy i polemiki z poglądem prawnym przyjętym przez Sąd Okręgowy, zbieżnym ze stanowiskiem wyrażonym w postanowieniu z dnia 24 maja 2013 r. V CSK 287/12 (OSNC 2014 nr 2, poz. 20), w którym Sąd Najwyższy uznał, że zajęcie przez przedsiębiorcę przesyłowego oznaczonej części nieruchomości i rozpoczęcie prac związanych z urządzeniami służącymi do przesyłania energii jest zdarzeniem, z którym należy wiązać początek biegu terminu do zasiedzenia służebności przesyłu. Jeśli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził już pogląd i nie ma podstaw do jego zmiany, przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie zostaje spełniona.

Pełnomocnik uczestników wskazał nadto, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Twierdzenia tego nie poparł jednak argumentacją, która wykazałaby, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek wnioskodawczyni zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 7 pkt 3 w zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).